

TEMİRKUT

METE HAN VE KUT KILICI

HASAN ERİMEZ

RESİMLEYEN:
ENİS TEMİZEL

YAYIN NU: 1447
EDEBİ ESERLER: 755

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-605-155-850-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Göktürk Ömer Çakır

Son Okuma: Gürkan Canpolat

Kapak Tasarımı: GNG Tanıtım

Dizgi-Tertip: GNG Tanıtım

Baskı ve Cilt: PELİKAN BASIM MATBAA VE
AMBALAJ SANAYİ TİC LTD ŞTİ
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İşmerkezi No28/1
Zeytinburnu /İstanbul
SERTİFİKA NO: 40619

İstanbul- 2019

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik
çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı
yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve
yayımlanamaz.

HASAN ERİMEZ; 1989 yılında Adana'da doğdu. Çobanođlu Ticaret Lisesi ve Anadolu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Ötüken Neşriyat tarafından *Demirdağın Kurtları* (2015), *Kutlu Kağanlık* (2016), *Bin Yılın Göçü-Alplar Çağı* (2017), *Bin Yılın Göçü-Gaziler Çağı* (2018) adlı romanları yayımlanan yazar, Türk tarihini merkeze alan romanlar üzerinde çalışmaktadır. Daha önce *Diriliş Ertuđrul* dizisinin senaryo ekibinde de yer alan Hasan Erimez, iş hayatına çeşitli sinema ve dizi senaryoları yazarak devam etmektedir.

**“ HUNLAR, GÖĞÜN MAĞRUR
ÇOCUKLARIDIR. ”**

HUN BAŞBUĞU METE HAN.

TEMİR KUT

ÇİNLİ HATUNUN KİTİ

Kutsal su ruhlarının koruduğu Orhun ve Selenge ırmağının kucagında yatan,

Dağ ruhlarının yer ile gök arasında direk gibi tuttuğu
Ötgen Tenger'in önünde serilen,

Ve Umay Ana'nın mukaddes beşiğinde sallanan,

Ve Tanrı kut verdiği için Türklere ezelden ebede yurt kılınmış olan "Toprak Ana Ötüken"e dikilmiş on binlerce Hun çadırı, bozkırın bağrına uçtan uca yayılmıştı.

Ötüken'in çevresinde gezinen atlı nöbetçiler şahin gözleriyle ufukları delip geçer gibi etrafı yokluyor, alplar birbirleriyle vuruşup güreşerek ve deli aygırlarını dört-nala çaptırarak talim yapıyor, küçük çocuklar kısa ayaklı taylarının üzerine binmiş hâlde avlamlarda tavşan avlayıp birbirleriyle yarış tutuyor; Ötüken Yış'ta on dört çangallı geyikler sekiyor, kurtlar tepe başlarına tüneyip uluyor, dağ doruklarındaki yuvalarından kalkan kartallar ısıklık gibi ötüşleriyle Ötüken bozkırının üzerinde süzülüyordu.

Hun Başbuğu Teoman Han'ın Ötüken Yış'a dikilmiş büyük ak otağı, oradan Ötüken'i ve tüm cihanı seyreden uluğ bir baş gibi bütün görkemiyle duruyordu. Onun otağının yerli yerince durması demek Hun ilinin, budunun, ordusunun ve töresinin de hâlâ yeryüzünde sarsılmadan duruyor olması demekti.

Teoman Han, bir önceki yaz kuzeydeki soğuk topraklarda ve yosunlu kaya yurtlarında yaşayan Tunguzların üzerine ordusuyla yürümüş ve onları dehşetli bir gazaba uğrattıktan sonra Ötüken'e zaferle dönmüştü. Zaferin şerefine büyük bir toy vermiş, toy esnasında Tunguzlardan aldığı ganimetleri alplarına dağıtmış ve ele geçirdiği Tunguz beylerine bütün Hunların önünde diz çöktürüp baş eğdirerek itaat ettirmişti.

Teoman Han'ın Çinli hatunu Yenşi, erinin zaferle dönmesinden ve onun gücünün gittikçe yayılmasından ziyadesiyle mutluydu. Zira o ne kadar güçlü olursa, öl-

düğünde oğlu İrçik'e de o kadar büyük bir güç kalacaktı. Yenşi'nin en büyük gayesi, Teoman'dan olan oğlu İrçik'in bir gün Hunların başına geçmesiydi. Bu sebeple İrçik'i bir yandan bu hedefine göre yetiştirirken, bir yandan da Teoman Han'ın aklını bu yönde işlemeye çalışıyordu.

Teoman Han bu akın mevsiminde orduyu dermemiş, Ötüken'de kalmıştı. Günlerinin çoğunu avda geçiren Teoman Han bugünlerde yine ava gitmişti. Hun hakanlarının en büyük hükümlerinden olan kut kılıcı her zamanki yerinde, Teoman Han'ın tahtının yanında durmaktaydı. Kılıcın çeliği ışıl ışıl parlıyor, kabzasındaki altın ve gümüş işlemler göz kamaştırıyordu. Yenşi kılıca gözleri ışıdayarak bakıyor, oğlu İrçik'in onu kuşandığı günü hayal ederek gülümsüyordu.

İçinden, "Kut kılıcı," dedi. "Bir gün Teoman için doğurduğum oğlumun olacaksın. Hunlara yarısı benim kanımdan, fakat ruhu tamamen benden olan oğlum hükmedecek."

Yenşi, kılıca dokunmak için elini uzattı. Tam parmak uçlarıyla dokunacağı sırada eşikten paldır küldür sesler geldi. İrkilip arkasına döndü ve patırtıyla gelenin öz kardeşi Kaikin olduğunu gördü.

Kemik yığınının benzer bedeniyle çelimsiz ve kara yağız benizli olan Kaikin'in sağ yanağında bir yarık vardı ve kan sızıyordu. Yüzünün yarısı kan içinde kalmıştı. Gözlerinden ise korku ve tedirginlik saçılıyordu. Yenşi, kardeşinin bu hâlini görünce endişe ve merakla ona yaklaştı. Hemen yanağındaki yarığa baktı.

"Kaikin! Ne oldu sana? Bu hâlin ne?" diye sordu merakla.

Kaikin, bir yırtıcının elinden zorla kaçıp kurtulmuş gibi korkudan titriyordu. Nefes nefeseydi.

"Kamçı," dedi Kaikin. "Kamçıyla vurdu."

Yenşi hiddetlendi:

“Kim vurdu sana kamçıyla? Yenşi Hatun’un kardeşine bu saygısızlığı yapmaya kim cüret edebilir?”

Kaikin, adını anmaktan bile korkuyormuş gibi gözlerini kaçırarak söyledi:

“Mete!”

Bunu yapan başkası olsa Yenşi’nin öfkesi katlanır, belki de eline kılıcını alıp onu bizzat öldürmeye giderdi. Ama Mete’nin adını duyunca öylece kalakaldı. Az önceki patlamaya hazır öfkesi de içinde tıkanmıştı. Zira öfkesine kapılıp da kılıcını alarak Mete’nin üzerine gitmek, herkesin gözüne kestirebileceği bir iş değildi. Teoman Han’ın hatunu olmak dahi buna cesaret etmeye kâfi değildi.

Yenşi, Teoman Han’ın ölen Türk hatunundan olan oğlu Mete’yi, Mete de Yenşi’yi evvel eski sevmiyordu.

Mete, Yenşi’nin ne kadar ihtiraslı ve ikiyüzlü olduğunu, damarlarında da Hunlara karşı derin bir kin taşıyan Çinli kanı aktığını biliyordu. Mete anadan doğma savaşçıydı. Kılıç kuşanma çağından evvel kılıcını kuşanmış, akranları henüz ilk avlarını yaparken o alplarla boğuşur hâle gelmişti. Akınlarda bölük bölük alıp idare eder, savaşlarda kırk baştan aşağısını vurdu mu bileğini paslanmış sayar, yedi baştan aşağı vurana alp bile demez, böylelerini keçi sürülerine çoban yapardı. Akınlarda aldığı ganimetlerden kendi payına zerrecik ayırmaz, hepsini alplarına pay ederdi. İdare, itaat ve nizam hususunda tavizsizdi. Zekâsı, duruşu ve yiğitliğiyle bütün Hunların göz bebeği olmuştu. Herkes en az Teoman Han kadar ona da itibar ediyordu.

Yenşi bunlardan ötürü Mete’yi sevmiyor, onu kendi hedeflerinin önünde büyük bir engel olarak görüyordu. Hunların Mete’ye gösterdiği sevgi ve saygı ne kadarsa, Yenşi’nin ona beslediği nefret misli misli fazlaydı. Hepsinden ziyade Mete’nin Türk hatundan olmasından ötürü töre gereği Teoman’dan sonra Hun başbuğu olması kaçınılmazdı. Dolayısıyla öz oğlu İrçik, Hun tahtına oturama-

yacaktı. Bu yüzden birkaç kez Mete'yi gizlice ortadan kaldırmayı denemiş fakat Mete'nin kıvrak zekâsından ötürü bunu başaramamıştı.

Yenşi, kısacık vakitte bütün bunları bir kez daha hatırladı. Kardeşi Kaikin'e kamçıyla vurmasının verdiği öfkenin üzerine bir de bunların öfkesini ekledi ve içindeki kin, dehşetli bir zehir gibi köpürdü.

"Niçin vurdu sana o Mete denen vahşi?" diye sordu Yenşi.

Kaikin, kan sızan yarasını tutarak cevap verdi:

"Talim yapıyorduk. Yanımda Kansu'dan gelen Çinli savaşçılarımız da vardı. Mete'nin savaşçılarıyla karşılıklı kılıç, ok ve at yarışı yaptık. Hepsinde de yenildik. Sonra yenildiğimiz için Mete bizi ağır bir talime aldı. Biz bu talimi başaramadık. Yarıda bıraktık. Mete talimi yarıda bırakan savaşçıları sevmez. Bu yüzden bize hakaret edip aşağıladı."

"Ne dedi?" diye sordu Yenşi. Sanki alacağı cevapla Mete'ye olan kinini büsbütün köpürtmek istiyordu.

Kaikin, dişlerini sıkarak, Mete'nin hakaretlerini kulağında tekrar dinler gibi öfkeyle cevap verdi:

"Ne kılıç tutmayı bilirsiniz ne at çaptırmayı! Zoru görünce semiz develer gibi çöküp kalırsınız. Savaş meydanında da zoru görünce kaçmayı bilirsiniz anca. Kancık huylu Çinliler!' dedi. Ben bir cesaretle kılıcımı ona doğru kaldırıp uyardım. Bunu görünce iyice kudurdu. 'Sen ne cüretle bana kılıç kaldırarak söz edersin' deyip suratıma kamçıyla vurdu."

Kaikin'in bahsettiği Çinli savaşçılar, Yenşi'nin isteğiyle Kansu'dan gelen bir bölüktü. Bunlar Mete'nin talimlerine ayak uyduramıyor, her defasında sönük kalıyorlardı. Mete hem bunlara güvenmediğinden hem de talimlerde sönük kalmalarından ötürü her defasında onları ve hiç sevmediği Çinlileri aşağılıyordu. Üstelik bunu yapmaktan da hiçbir

verde hiçbir şekilde çekinmiyor, babası Teoman'ın huzurundayken Yenşi'nin yüzüne karşı bile söylüyordu.

“Mete iyice dizginleri eline almaya başladı. Hunlar da ona âdeta tapıyor. Yakında bize hiç huzur vermeyecek,” dedi Kaikin nefretle yakınırcasına.

Yenşi dönüp kut kılıcına baktı. Kindar gözlerini kılıca mimlemiş hâlde, başını tehditkâr biçimde hafifçe sallayarak konuştu:

“Artık Mete'nin icabına bakma zamanı geldi. Bu kez öyle bir kapanı düşüreğim ki, yaralı bir vahşi gibi inleye inleye ölümü beklemekten başka çaresi olmayacak. Teoman da avlaktan bir dönsün... Asıl büyük avını ben sunacağım ona.”

TEMİRKUT

ZEHİRLİ DİL

2

Teoman Han sürekle yerinden bolca avla dönmüş, âdeti üzere bütün avları pişirtip çamçak çamçak kımız döktürerek ve kopuzlar çaldırarak alplarına toy vermişti. Kendisi de ak otağında hatunu Yenşi, oğlu İrcik ve beğleri ile beraber doyunca yiyip içerek eğleniyordu. Mete ise babasından izin alarak ak otağdaki ziyafete gelmemiş, arkadaşlarıyla alp çadırında yiyip içiyordu.

Ak otağdaki ziyafette Teoman Han neşe içinde konuşuyor, ara ara kımız çamçağını önce sevinçle havaya kaldırıp sonra iştahla dikeyiyor, yumruğuyla kara bıyıklarının doldurduğu ağzını silip tekrar yiyip içerek eğlenmeye devam ediyordu. Yenşi ise ziyafetin başından beri sürekli suratı asık ve düşünceli bir şekilde buz gibi oturmuştu. Hatta bu hâlini Teoman Han'ın gözüne sokmak istercesine dikkat çekmeye çabalıyordu. Nihayet ziyafetin keyifli bir anında Teoman Han, Yenşi'ye dönüp kahkahayla bir şeyler söylediğinde Yenşi'nin soğuk tavrı dikkatini çekmişti. Teoman Han önce bir şey sormak istememiş fakat Yenşi'nin bu dalgın ve durgun tavrının devam ettiğini görünce düşünceli bir şekilde kara sakallarını sıvazlamaya başlamıştı.

Beğler kendi aralarında konuşmaya daldığı sırada da kulağına eğilip, "Bir tasan mı vardır, hatun?" diye sordu. Yenşi önce daha da meraklandırmak için naza vurup bir şey yokmuş gibi davrandı fakat tam da istediği gibi Teoman daha da meraklanıp üstelince eğlenceden sonra tasasını açacağını söyledi. Teoman'ın da meraktan tüm neşesi kaçtı ve fırsatını bulduğu bir anda ayaklanarak ak otağdaki ziyafeti bitirdi.

Herkes gittikten sonra Teoman ile Yenşi, döşeklerinin başına oturdu. Yenşi hâlâ kaygılı ve buz gibi duruyordu. Teoman, Yenşi'nin çenesinden tutup göz göze geldi. Kımızdan esrimiş olan Teoman'ın zaten Yenşi'ye karşı yumuşak olan gönlü şimdi daha da yumuşamıştı. Onun gözbebekleri küçücük yeşil gözlerine bakıp sevgiyle gülümseyerek sordu:

“Nedir bu görklü gözlerini süzen tasa?”

Yenşi, korunmaya muhtaç zavallı biri gibi çekinerek, “Nasıl diyeceğimi bilmem, bana karşı gazaplanmandan korkarım,” dedi.

Teoman Han, onun bu tavrına kapılmış olacak ki onun için bütün dünyaya meydan okurcasına yiğitlendi:

“Senin bir tasan varsa gazabımı tadacak olan bu tasayı verenlerdir, sen değil. Şimdi söyle, ne oldu?”

Yenşi, Teoman’ı yavaş yavaş istediği kıvama getirdiğini anlayıp önce gülümsedi sonra da açıldı:

“Mete,” dedi evvela.

Teoman Han ciddileşti:

“Ne olmuş Mete’ye?”

“Mete iyice azgınlaştı. Artık deliliğine baş edilmez olundu. Bugün kardeşim Kaikin ve yanındaki Çinli savaşçıları talime almış. Onlara hakaret etmiş. ‘Kancık Çinliler’ demiş. Ben de Çinliyim. Mete sürekli böyle hakaret edip durur. Benim de gücüme gider.”

Yenşi kurnazca bir tavırla içerlemişti ama her zamanki kadınlığıyla Teoman’ı etkilemeyi de başarmıştı. Teoman da Yenşi’nin böyle kurnazca içerlemesine aldanıp Mete’ye karşı öfkeyle iç çekmişti. Yenşi onu büsbütün doldurmak için devam etti:

“Kardeşim Kaikin onu sakince uyarmış. Böyle dememesini söylemiş. Mete de bunun üzerine kardeşime kamçıyla vurup suratını yarmış.”

Teoman, Mete’nin bu yaptıklarına öfkelenmişti. Bir daha öfkeyle iç çekti ve bir şeyler çiğner gibi dişlerini gıcırdatarak konuştu:

“Bak şu Mete’nin yaptığına,” dedi. Sonra Yenşi’ye güven verircesine konuştu:

“Mete’nin her zamanki huyudur bu. Ama sen tasalanma. Ben onunla konuşup, gerekirse de cezalandırıp yola getireceğim. Bir daha öyle azgınlıklar yapamayacak. İcini ferah tut.”

Yenşi, bunu duyduktan sonra söylemek istediği asıl meseleye girdi:

“İçim yalnız bununla ferahlamaz,” dedi.

Teoman’ın merakı yeniden alevlendi:

“Başka ne var?”

“Mete, akınlarda kazandığı zaferlerden sonra şanını ve gücünü iyice arttırdı. Buna güvenip etrafına alplar toplamaya başladı.”

Teoman, önemsiz bir şeymiş gibi, “Bundan ne çıkar? Mete ordularımda başbuğluk yapmakta. Elbette etrafına alplar toplayacak,” dedi.

Yenşi, Teoman’a delici gözlerle baktı. Gözleri tehlikeli bir sır taşıyan kıvılcımlar gibi parlıyordu. Teoman da bunu sezdi ve meraklandı.

“Mete’nin amacı başka,” dedi Yenşi. Ve esrarengiz bir kâhin edasıyla konuştu:

“Etrafına topladığı alplarla yalnızca kendisine bağlı bir ordu kuracak ve sana savaş açıp tahtını elinden alacak.”

Teoman döşekten fırlayıp ayaklandı. Yenşi’nin bu sözüne kızarcasına karşılık verdi:

“Mete’nin deliliğine, huysuzluğuna bir şey demem. Fakat bu söylediğin daha büyük delilik. Mete töre nedir bilir, töreye de sımsıkı bağlıdır. Hatta bazen beni dahi töre hususunda ikaz eder, bilmez misin? Taht hırsıyla atasına karşı öyle bir şeye girişmez.”

Yenşi bir kere meseleyi açmıştı ve bu hususta sonuna kadar direktmekte kararlıydı.

“Mete seninle en çok ne için tartışır?”

Teoman, az biraz düşündükten sonra cevap verdi:

“Ordudaki alpların düzensizliğinden. Ve de adamakıllı devlet düzeni olmadığından ötürü.”

Yenşi, bir sonuca varmış gibi başını salladı:

“Bu yüzden büyük akınlara çıkılamadığını, Hunların da bu düzensizlikten ötürü ileride darmadağın olacağını

söyleyip durur. Mete bundan ötürü içten içe senin tahtı bırakmanı ister. Kendi düzenini kurup Hunları öyle idare etmek ister. Alpları da bu yüzden etrafına toplar. Alpları etrafına toplaması ne demek? Kendi düzenini kurmaya şimdiden başladı demek. Bir an evvel engel olmazsan, yakında yalnızca kendine bağlı ordusuyla seni tahtından indirir.”

Teoman, Yenşi'nin söylediklerini düşünmek bile istemiyordu.

“Mete zaten benden sonra tahtımın sahibi olacak, niçin töresizliğe girişsin?” dedi önce bütün kötü ihtimalleri savuşturup atmak için. Bu sözü Yenşi'yi içten içe kızdırmıştı. Yenşi, Mete'yi Teoman'ın gazap ateşine atmak istedikçe Teoman onu savunuyor, üstelik sanki İrçik diye bir oğlu hiç yokmuş gibi taht için onu aklına dahi getirmiyordu. Yenşi o an yalnız Mete'ye değil, Teoman'a da bir yılan gibi kin duymuştu.

Teoman döşeğine uzandı. Meseleyi daha fazla uzatmak istemiyordu.

“Yat haydi,” dedi. “Mete'nin yaptığı azgınlık senin aklını bulandırmış. Aklını derleyip toplayınca sen de bunların kuruntu olduğunu anlarsın,” dedi ve bir kelime daha duymak istemezcesine hemen sırtını dönüp yattı.

Böyle dedi ama Teoman Han'ın içine kurt düştü. Gözleri açıldı ve aklı allak bullak olmuştu. Her ne kadar ihtimal vermek istemeyip meseleyi kapatsa da belli ki Yenşi'nin söyledikleri ona tesir etmişti. Mete'nin son zamanlardaki hâlini düşündü. Gerçekten de şanı çok artmıştı ve yenilmez birisi olarak görülüyordu. Hunlar da onu çok seviyordu. Ve kendisiyle de ordu ve devlet düzeni hakkında çok tartışıyordu. İnatçıydı ve kararlıydı. Bütün bunlar, Yenşi'nin zehirli diliyle içine bıraktığı ve kemirip duran kurtları daha da azdırıyordu. Her hükümdar gibi, onun da hükümdarlık gururu bütün sevgilerin ve duyguların üs-

tünde idi. Söylenti bile olsa bu husustaki en ufak bir tehdit, onun tedirginliğini harekete geçiriyordu.

Teoman ile Yenşi, birbirlerine sırtı dönük yatıyorlardı. Yenşi, yıllardır yan yana, nefes nefese olduğu Teoman'ın nefes alıp verişinden bile ne hâlde olduğunu, ne düşündüğünü anlardı. O anda da Teoman'ın içinden neler geçtiğini sezmişti. Onun içindeki hükümdarlık dürtülerine öyle ya da böyle korku aşılamıştı. Bunun onu rahat bırakmayacağını biliyordu. Verdiği zehrin az da olsa çok da olsa bir tesir yarattığından adı gibi emindi. Şimdi sıra o zehrin tesirini şiddetlendirmeye gelmişti.

Teoman Han, iki gündür Mete'yi görmemişti. Görse onunla Kaikin'e ve Çinlilere yaptıkları hakkında konuşacak, konuşmanın arasında da onun taht hususunda içinden geçenleri çözmeye çalışacaktı. Fakat tuhaf bir şekilde bunu nasıl yapacağını bilmiyor, doğrusu tahtının vârisi olan çok sevdiği öz oğluna dair böyle bir şüphe duymaktan içten içe utanıyordu. Sonra garip bir büyü gibi Yenşi'nin sözleri kulağında çınlıyor, kendini toparlayıp yeniden Mete'ye karşı katılaşıyordu.

Otağda bunları düşünerek gezinirken, Yenşi eşikten hızla girdi. Heyecanlı ve soluk soluğaydı.

“Nedir bu hâlin?” dedi Teoman Han telaşla.

“Gel,” dedi Yenşi, Teoman'ı kolundan tutup. “Gel de Mete'nin neler yaptığını gözlerinle gör.”

Teoman ve Yenşi, ak çadırların arasından geçerek Mete'nin olduğu yere geldiler. Bir çadırın arkasından gizlice onu seyretmeye başladılar.

Mete, karşısına alplarını dizmişti. Börkünün altından dökülen kara saçları, neredeyse beline kadar uzuyordu. Kemikli yüzü sanki bir örsün üzerinde dövülüp şekil verilmiş çelik zırh gibiydi. Gözleri, hançer gibi kaşlarının altından kara kara parlıyordu. En sıradan bakışlarında bile sanki bütün cihanla kavga ediyormuşçasına asi ve buyurucu bir hava vardı. Yürüyüşünde, duruşunda, oturduğunda,

uzanışında bile her an atılmaya hazır bir kaplan gibi duran Mete, şimdi alplarının karşısındayken de birazdan akına çıkacakmış gibi hazır ve ateşliydi.

“İyi dinle,” dedi Yenşi, Teoman’ı tahrik edercesine. “Sözlerinden anlayacaksın Mete’nin amacının ne olduğunu.”

Mete, elinde kılıcıyla, alplarının önünde sert adımlarla gezinerek konuştu:

“Akınlara kızgın kurtlar gibi koşulan, pars gibi atılan, düşman yurduna pençeler geçiren, ordular dağıtan, basmadık yurt, kesmedik düşman kellesi komayan, ak sular da kızıl kanlar akıtan, kellelerden tepeler yücelten, saldığı korkudan çölleri soğutan, ırmakları kurutan, başlar eğdiren, dizler kırdıran, arslan yürekli, kartal pençeli, kurt gözlü alplarım!”

Mete’nin kınından çekilmiş kılıç gibi şakılayan bu ilk sözleri alpların damarlarını kabarttı. Öyle ki Teoman ve Yenşi dahi ne için geldiklerini unuttular. Yenşi’nin yüreğı ürperdi, Teoman’ın da oğlunun bu heybetinden ötürü bir an göğsü kabardı.

Mete, ateşini harlayarak devam etti:

“Bugüne dek nice yurtlar bastık, çelik yığını gibi ordular bozduk, tepe tepe yığılan doyumluklar aldık. Kancık Çinlinin, korkak Tunguz’un, iki yüzlü Yüeci’nin yüreğine korku saldık. Zaferlerimize ve dehşetimize tanık olan yeller, soğuk topraklardan kızgın çöllere kadar şanıımızı götürdü. Ama bunlar yetmez! Bütün alplar arslan yürekli, bükülmez bileklidir ama düzeni yoktur. Kim kime itaat eder bilinmez. Kim ne vakit akına gider kim gitmez belli değil. Bundan böyle eski düzen, eski yasa bitmeli! Adli sanlı Hun alpları daha düzenli olmalı. Olmalı ki daha büyük ordular bozup daha büyük yurtlar almalı. Bundan ötürü orduya yeni yasalar koyacağım. Bütün alplar o yasalar üzerine ordu olacak ve ordumuz bu yasalar üzerine yerler sulara hükmedecek!”